

ὅστις ποιήσῃ τὸ κάλλιστον τοῦ προκειμένου ἄθλου ἐγκώμιον· καὶ συνηγωνίσθησαν περὶ τοῦ βραβείου, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σιμωνίδης, τοῦ δὲ Σιμωνίδου ἡ ἐλεγγεία ἐπροοιμιάζεν ὡς ἑξῆς·

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσα μόνος·

καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων, εὐρὼν φυσικῶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ποιητὴς εἶχε δίκαιον, αὐτῷ ἀπένειμε τὸ βραβεῖον. Ἄλλ' ὁ Αἰσχύλος, ἂν ἠττήθη εἰς τὸν περὶ τοὺς λόγους τοῦτον ἀγῶνα, ἠδύνατο νὰ ἔξη τὴν παραμυθίαν ὅτι, εὐτυχέστερος τοῦ ἀντιπάλου, διεπρεψεν ἐν τῷ πρὸ μικροῦ τελεσθέντι πραγματικῷ ἀγῶνι, πλησίον τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κυνεγείρου τοσοῦτον περιφανῶς ὥστε μετὰ 40 ἔνιαυτοὺς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ χαραχθὲν ἐπίγραμμα ἐξύμνει ἔτι τὴν εὐδόκιμον ἀλκὴν ἣν ἐπεδείξατο κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην καὶ τὰς πληγὰς ἃς κατέφευεν ὁ βραχίων αὐτοῦ εἰς τοὺς βαθυχαίτας Μήδους.

Καὶ οὐδὲ ταῦτα ἤσκησαν. Πλησίον τῶν τύμβων ἠγέροθη ἐκ λίθου λευκοῦ τροπαίον, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἐπίγραμμα ἐποίησε πάλιν ὁ Σιμωνίδης, ὅστις δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ ποιητὴς τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης, ὅπως ὁ Μιλτιάδης ὑπῆρξεν ὁ στρατηγὸς αὐτῆς. Τὸ ἀπλοῦν καὶ ἐμφαντικώτατον συνάμα τοῦτο ἐπίγραμμα ἔλεγεν·

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Πλησίον δὲ τοῦ τροπαίου ἴδιον κατεσκευάσθη μνημεῖον τοῦ Μιλτιάδου, ἐκ λίθου ἐπίσης λευκοῦ, ἀποδοθείσης τῷ ἀνδρὶ τιμῆς ἣς οὐδεὶς ἰῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οὔτε πρὸ αὐτοῦ οὔτε μετ' αὐτὸν ἠξιώθη. Πλὴν τούτου ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ εἰκὼν αὐτοῦ θέλει ἀνατεθῆ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, πλησίον τῶν εἰκόνων τοῦ Ἀρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος, οἵτινες ἐτιμῶντο ὡς οἱ πρῶτοι σωτῆρες τῆς πόλεως· ἐπὶ πᾶσιν ὅτι ἀπὸ τῆς λείας τῆς μάχης θέλει ποιηθῆ χαλκοῦς αὐτοῦ ἀνδριᾶς καὶ ἀφιερωθῆ εἰς τοὺς Δελφούς. Τιμαὶ αὐταὶ μεγάλαι καὶ ἱκαναὶ βεβαίως νὰ καταστήσωσιν εὐτυχῆ τὸν φιλοδοξότατον τῶν ἀνθρώπων· ὁπόσον ὁμως εὐτυχέστερος ἦθελεν εἶναι ὁ Μιλτιάδης, ἂν κατορθώσας ὅ,τι κατώρθωσε δὲν ἐπέζη, ἀλλ' ἐπιπτε πλησίον τῶν Καλλιμάχων, τῶν Κυνεγείρων καὶ τῶν Στησιλάων! Διότι τραγικὸν τῆ ἀληθείᾳ μετ' ὀλίγον ἐπῆλθε τὸ τέλος αὐτοῦ ἀντιπαραβαλλόμενον μάλιστα πρὸς τὰς ἐνδόξους ἑκείνας ἡμέρας.

Ὁ Μιλτιάδης, ἀνέκαθεν ὀλιγώρως ἔχων πρὸς τὸ κοινοβουλευτικὸν τῆς πατρίδος αὐτοῦ πολίτευμα, ἀπέβη ἔτι μᾶλλον αὐτογνώμων, μετὰ τὴν νίκην, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἀνυψώθη εἰς περιωπὴν, εἰς ἣν ποτὲ πρὸ αὐτοῦ δὲν εἶχεν ἔτι μετεωρισθῆ Ἀθηναῖος πολίτης. Ὅθεν προέτεινεν εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου νὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ 70 πλοῖα καὶ ἀνάλογον στρατιάν, μὴ λέγων πρὸς τίνα σκοπὸν θέλει μεταχειρισθῆ τὴν δύναμιν ταύτην, ἀλλ' ἀπλῶς ὑποσχόμενος ὅτι θέλει δι' αὐτῆς καταπλουτίσει τοὺς Ἀθηναίους. Ἡ πρότασις ἦτο ὀπωσοῦν παράδοξος· διότι ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ Μιλτιάδης ἐξήτησε νὰ τῷ ἐπιτραπῆ δικτατορικὴ τις ἐξουσία. Οὐδὲν ἦττον οἱ Ἀθηναῖοι, πράξαντες, χάριν τοῦ ἐν Μαραθῶνι νικητοῦ, ὅ,τι οὐδέποτε, ἄλλοτε ἐπραξαν, ἔδωκαν αὐτῷ ἀνεξελέγκτως ὅσα ἀπήτησεν, ὁ δὲ ἐπλευσεν ἀμέσως ἐπὶ τὴν νῆσον Πάρον, ἐπολιόρησε τὴν πόλιν καὶ ἐξήτησε διὰ κήρυκος τάλαντα ἑκατόν, ἦτοι δρ. 600.000, ἀπειλῶν ὅτι, ἂν δὲν δοθῶσι θέλει καταστρέψει τοὺς κατοίκους. Καὶ ἔπραττε ταῦτα, πρόφασιν μὲν ἔχων ὅτι οἱ Πάριοι συνεξεστράτευσαν μετὰ